

Culoarea amăgirii

Camelia Ardelean

Te joci cu mine, viață, dar nu-s marionetă,
Culoarea amăgirii m-a-mbrățișat de mult,
Te-amuzi întortocheată, cu glas de șansonetă,
Sfidând nevolnicia din trunchiu-mi de adult.

Îmi cresc din creștet ramuri de salcie pletoasă,
Mă strâng ca-ntr-o zvâcnire de ultim bun-rămas.
Pe mugurii nădejzii mă-nalt, capricioasă,
La umbra fericirii dorind să fac popas.

O zodie de lacrimi se zbate încă-n mine,
E-o vagă amintire, cu iz de pom uscat.
Prin resturi reci de beznă, ciudate și meschine,
Să-mi întâlnesc ursita, naivă, am plecat.

Și am găsit un munte cu crestele pierdute
Prin norii de fantasme, tânjind spre răsărit,
Dar am lăsat în urmă idei preconcepute,
Urcând spre idealul de soartă tâlhărit.

Mi-e inima zdrobită de cruda amăgire,
Prilej de bucurie-i doar sufletul senin.
Cu vise răvășite în nopți de pribegire,
Era să-mi fiu, candidă, chiar propriul asasin!